

Uitgifte

Repertoriumnummer 2024/
Datum van uitspraak 25 april 2024
Rolnummer 2022/AB/139
Beslissing waartegen beroep Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel 17 januari 2022 20/1564/A

Uitgereikt aan
op € JGR

Arbeidshof te Brussel

Zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid

Tegensprekelijk arrest

Definitief

Kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580 Ger. W.)

BE, RRN, C/O, wonende te
appellant, in persoon aanwezig

tegen

RVA, ON 0206.737.484, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
geïntimeerde,
vertegenwoordigd door mr. J V, advocaat, loco mr. S R, advocaat te 1502 LEMBEEK

I. De voor deze zaak nog relevante feiten en voorafgaande procedure

De heer B vroeg werkloosheidsuitkeringen aan vanaf 31 maart 2017. Op het document C1¹ gaf hij alsdan aan alleen te wonen in de Heidestraat 109 te Zemst. Op de C1 van 13 december 2017 herhaalde hij dat, maar onderzoek wees uit dat de heer B sedert 26 november 2015 ingeschreven was in het Groothertogdom Luxemburg. Tevens wees onderzoek uit dat de heer B op 25 februari 2016 gevraagd had aan de gemeente Zemst om hem daar opnieuw in te schrijven. De gemeente Zemst weigerde dat omdat niet kon vastgesteld worden dat de heer B daar opnieuw daadwerkelijk verbleef. De heer B vocht die weigeringsbeslissing aan bij de diensten van de FOD Binnenlandse Zaken² alsook bij de Raad van State die op 23 februari 2021 een voor de heer B negatief uitvallend arrest velde.

De RVA nodigde de heer B bij brief van 6 juli 2020 uit om zijn schriftelijk verweer kenbaar te maken over het volgende:

“Waarom wordt u uitgenodigd om uw verweer schriftelijk uiteen te zetten?”

Aangezien u van ambtswege werd afgevoerd uit de bevolkingsregisters op 26/11/2015, en u uitkeringen bent blijven ontvangen zonder aangifte te doen van uw nieuwe verblijfsplaats en gezinssituatie.

U moet ingeschreven zijn in de bevolkingsregisters van de gemeente op het adres waar u werkelijk verblijft.

¹ Aangifte van persoonlijke en familiale toestand.

² Model 9 van 8 april 2016, verslag van 11 mei 2017 van de bevolkingsinspecteur van de FOD Binnenlandse Zaken, beslissing van 1 december 2017 van de directeur-generaal van de algemene directe instellingen en bevolking van de FOD Binnenlandse Zaken

Indien u afgevoerd bent van de bevolkingsregisters, kan uw recht op uitkeringen slechts heropend worden indien u opnieuw ingeschreven bent in de bevolkingsregisters of een voldoende rechtvaardiging voorlegt.

Als u voldoende en overtuigende bewijzen bezorgt die aantonen dat u:

1° altijd effectief in België heeft gewoond

2° uw gezinstoestand al die tijd gebleven is zoals hij door u was aangegeven bij de RVA, dan zal uw recht op uitkeringen niet gewijzigd worden en zullen geen uitkeringen teruggevorderd worden.

Gelieve deze bewijzen dan ook voor te leggen.

Dit kan invloed hebben op uw recht op uitkeringen. Bijgevolg nodig ik u uit om hierover schriftelijk meer uitleg te geven. Daarna zal ik, rekening houdend met uw verklaring, een beslissing nemen over uw recht op uitkeringen.”

Bij brief van 29 juli 2020 zette de heer B zijn verweer schriftelijk uiteen en voegde hij verschillende bijlagen toe.

Op 16 oktober 2020 bracht de RVA de volgende beslissing (C29) ter kennis aan de heer B:

“Waarover gaat deze brief?

Met deze brief deel ik u mee dat ik heb besloten:

—om u vanaf 26.11.2015 uit te sluiten van het recht op uitkeringen (artikel 66 van het koninklijk besluit van 25.11.1991 houdende de werkloosheidsreglementering);

—om de uitkeringen die u onrechtmatig ontving van 01.02.2018 tot en met 30.09.2020 terug te vorderen (artikel 169 en 170 van het voormeld koninklijk besluit);

—om u uit te sluiten van het recht op uitkeringen vanaf 19.10.2020 gedurende een periode van 6 weken. Eventuele ziekteperiodes verlengen op evenredige wijze de duur van de sanctie (artikel 153 van het voormelde koninklijk besluit).

Op welke redenen steunt deze beslissing?

•Wat de uitsluiting betreft op grond van de artikel 66 van het voormeld koninklijk besluit:

Artikel 66 van het voormeld KB bepaalt dat een werkloze slechts werkloosheidsuitkeringen kan ontvangen indien hij zijn gewone verblijfplaats in België heeft; hij moet bovendien effectief in België verblijven.

Met het formulier C1 — Aangifte van de persoonlijke en familiale toestand van 13.03.2017 gaf u aan alleen te wonen op het adres Heidestraat 109 te 1982 Zemst. Op basis van deze aangifte ontving u uitkeringen als alleenwonende werknemer.

Uit een onderzoek van uw dossier blijkt echter dat u op 26.11.2015 ambtshalve geschrapt werd op het adres Heidestraat 109 te 1982 Zemst en ingeschreven werd op het adres Op der Lae 5 te 9650 Esch-Sur-Sûre.

U verklaarde dat u werk vond in het GH-Luxemburg en daar een bemeubeld appartement huurde van 29.10.2015 tot en met 31.03.2016. U verklaart dat u daar niet effectief kon wonen wegens gebrek aan rechten om dat appartement te mogen betreden. U woonde op het adres Heidestraat 109 te 1982 Zemst en schreef u daar uit de bevolkingsregisters op 26.11.2015. Op 25.02.2016 deed u aangifte van uw adreswijziging naar het adres te Zemst maar deze aangifte werd geweigerd. Een werkelijke verhuis naar het bemeubeld appartement te Esch-Sur-Sûre heeft zich nooit voorgedaan aangezien dit in uw standpunt voldoende bemeubeld was. Uw appartement te Zemst is volledig bemeubeld gebleven met de bedoeling er te kunnen verblijven bij uw wettelijke terugkeer om uw bijberoep uit te oefenen, de sociale contacten te onderhouden en de post te halen.

U verklaart uw Belgische inschrijving te behouden van uw auto, alsook uw rekeningnummer en ziekenfonds. U verrichtte geen beroepsactiviteit, noch in België, noch in Luxemburg maar behield uw bijberoep te Zemst.

FOD Binnenlandse Zaken bevestigt dat de afschrijving oorspronkelijk op uw vraag gebeurde, doch u later wenste opnieuw ingeschreven te worden te Zemst. Aangezien de gemeente Zemst niet kon vaststellen dat u uw hoofdverblijfplaats daadwerkelijk opnieuw te Zemst had, oordeelde zij negatief over verzoek tot inschrijving. LI betwistte deze beslissing bij de diensten van Binnenlandse Zaken. Na onderzoek besloot Binnenlandse zaken om

de beslissing van de gemeente te behouden. U tekende hier beroep aan bij Raad van State. Tot op heden is het arrest in deze zaak nog niet geveld.

Gelet op uw onjuiste aangifte van uw werkelijke gezinstoestand en verblijfsadres heeft u ten onrechte uitkeringen ontvangen van 01.02.2018 tot en met 30.09.2020 wegens de ambtshalve afvoering van uw adres te Zemst naar het adres te Luxemburg. Vanaf 01.10.2020 werden uw uitkeringen ambtshalve stopgezet om de terugvordering te beperken. U bewijst bovendien niet dat u vanaf 01.02.2018 effectief in België verbleef, U toont niet met objectieve elementen aan dat u er uw dagelijkse activiteiten uitoefende, dat u er aankopen deed, De ten onrechte ontvangen werkloosheidsuitkeringen moeten worden teruggevorderd.

Het is evenwel uw verantwoordelijkheid om steeds tijdig en correct aangifte te doen van uw correcte verblijfsadres, alsook van uw precieze gezinssituatie.

•Wat de administratieve sanctie betreft op grond van artikel 163 van het voormeld koninklijk besluit:

U heeft een onjuiste verklaring afgelegd waardoor u onrechtmatig uitkeringen heeft kunnen genieten.

De werkloze die onverschuldigde uitkeringen heeft of kan ontvangen omdat hij een onjuiste of onvolledige verklaring heeft afgelegd of een verplichte verklaring niet of te laat heeft afgelegd, kan worden uitgesloten van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 13 weken (artikel 1531 eerste lid).

De directeur kan zich beperken tot het geven van een verwittiging indien in de voorafgaande twee jaar geen gebeurtenis heeft plaatsgevonden die aanleiding heeft gegeven tot de toepassing van een sanctie op grond van artikel 153, 154 of 155 (artikel 157 bis).

In uw geval werd de duur van de uitsluiting bepaald op 6 weken aangezien ik rekening houd met de ernst en de duur van de inbreuk.

•Wat de terugvordering betreft op grond van artikel 169 van het voormeld koninklijk besluit:

Elke onrechtmatig ontvangen som dient te worden terugbetaald (artikel 169, eerste lid van voormeld koninklijk besluit).

De RVA beschikt over een termijn van 3 jaar om de terugvordering te bevelen van de uitkeringen waarop u geen recht heeft. Deze termijn gaat in de eerste dag van het kalenderkwartaal dat volgt op het kwartaal waarin de betaling van de onverschuldigde uitkeringen werd verricht (artikel 7, § 13, tweede en derde lid van de besluitwet van 28 december 1944).

Bijgevolg moeten de uitkeringen die u van 01.02.2018 (datum vanaf wanneer u uitkeringen ontving) tot en met 30.09.2020 heeft genoten, worden teruggevorderd. Vanaf 01.10.2020 werden uw uitkeringen ambtshalve stopgezet om de terugvordering te beperken.

Het totale bedrag dat u moet terugbetalen, de berekening en de wijze waarop u kan terugbetalen, worden u hierbij betekend.

•Wat uw verweermiddelen betreft:

U werd met een schrijven van 06.07.2020 uitgenodigd om schriftelijk uw verweermiddelen in te dienen tegen uiterlijk 15.07.2020. Ik heb kennis genomen van uw brief van 29.07.2020 die u mij ter verdediging in deze zaak hebt toegestuurd.

Op welke Juridische gronden is deze beslissing gesteund?

—Artikels 66, 110 tot en met 119, 139, 142, 144, 146, 153, 169, 70, 158 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering;

—Artikel 7, § 13, tweede en derde lid van de besluitwet van 28 december 1944.”

Diezelfde dag betekende de RVA, in uitvoering van zijn beslissing (C29) van dezelfde datum, een beslissing tot terugvordering (C31) met het verzoek de onrechtmatig ontvangen

werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 1 februari 2018 tot en met 30 september 2020, ten bedrage van 26.928,85 euro terug te betalen. Nadien werd het terug te betalen bedrag verhoogd naar 30.092,32 euro.

De heer B was het niet eens met die beslissingen en tekende met een eerste verzoekschrift van 23 december 2020, ontvangen ter griffie van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, hiertegen beroep aan. De zaak werd aldaar ingeschreven onder AR nr. 20/1564/A.

Met een tweede verzoekschrift van 9 maart 2021 maakte de heer B de zaak opnieuw aanhangig bij diezelfde arbeidsrechtbank alwaar de zaak werd ingeschreven onder AR nr. 21/265/A.

Bij vonnis van 17 januari 2022 besliste voornoemde arbeidsrechtbank als volgt:

“De zaken gekend onder AR 20/1564/A en 21/265/A worden samengevoegd.

De rechtbank wijst het verzoek tot heropening van de debatten, zoals door de heer B neergelegd op 29 december 2021, af.

De vordering van de heer B is ontvankelijk, doch ongegrond. De tegenvordering van de RVA is ontvankelijk en gegrond.

De rechtbank veroordeelt de heer B tot terugbetaling van een bedrag van 26.928,85 euro aan onterecht ontvangen werkloosheidsuitkeringen.

De rechtbank veroordeelt de RVA tot de kosten van het geding, zijnde de bijdrage van 22,00 euro die toekomt aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand (art. 1017, tweede lid en 1018 Ger.W.).”

De heer B tekende tegen dit vonnis hoger beroep aan met een verzoekschrift, ter griffie van dit arbeidshof ontvangen op 20 februari 2022.

II. Eisen in hoger beroep

Met zijn conclusie van 28 februari 2023 vordert de heer B:

“ Om dit hoger beroep ontvankelijke en gegrond te verklaren.

De prejudiciële vragen te stellen en met behulp van die antwoorden een arrest te vellen dat beslist over de gestelde vorderingen en ze afdoende motiveert.

Teneinde

Te horen verklaren dat:

in hoofdorde:

de uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 26 nov. 2015 tem. 18 okt.2020 wordt opgeheven. de uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen vanaf 19 okt. 2020 gedurende een periode van 6 weken wordt opgeheven.

De terugvordering van de onrechtmatig verkregen uitkeringen van 26 nov. 2015 tem. 18 okt. 2020 wordt terugbetaald (30.092,32 eur) met de wettelijke intresten vanaf hun ontstaan.

Ondergeschikt te beslissen over de andere vorderingen, oa.:

De vordering van 150.000 eur wegens schending van het verbod van misbruik van recht (art. 54 HGEU):

het EU recht stelt dat de heer B zijn hoofdverblijf heeft te 1982 Zemst, Heidestraat 109, dus niet op het adres

De vordering van 45.000 euro wegens schending van het “subjectief, fundamenteel en persoonlijk EU recht” van appelland om het gastland te verlaten.

De vordering van 10.000 eur omdat de RVA 14 maanden nodig had om het terug te vorderen bedrag samen te stellen, met gevolgen als oa. rechtsonzekerheid, knevelarij en een bedrag dat groter is dan het ontvangen bedrag. Dergelijk handelen moet worden afgewezen.

De vordering om het teruggevorderde bedrag te herleiden, rekening houdend met zijn bestaansmiddelen, die nihil zijn.

De vordering tot vernietiging van de besluiten van de gemeente Zemst, het ministerie van binnenlandse zaken en het arrest van de raad van state.

De kosten toe te wijzen naar recht.”

Met zijn conclusie van 30 september 2022 vordert de RVA:

”De hoofdvordering ontvankelijk maar ongegrond te verklaren.

Dienvolgens,

Het eerste vonnis te bevestigen in al haar onderdelen.”

III. De procedure voor het arbeidshof

Het arbeidshof heeft kennis genomen van de procedurestukken, in het bijzonder :

- het bestreden vonnis,
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen op de griffie van dit arbeidshof op 20 februari 2022,
- de door de partijen laatste neergelegde conclusies en stukken.

De partijen hebben gepleit op de openbare zitting van 25 januari 2024.

Mevrouw VAN DEN B N, advocaat-generaal, heeft een schriftelijk advies neergelegd op de griffie van het arbeidshof op 23 februari 2024.

De heer B heeft een schriftelijke repliek op dit advies neergelegd op de griffie van dit arbeidshof op 21 maart 2024, waarna de zaak in beraad werd genomen.

Het arbeidshof heeft toepassing gemaakt van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Het hoger beroep is ontvankelijk.

IV. De beoordeling van het geschil door het arbeidshof

IV.1. Geen schending van hoorrecht

De heer B meent dat zijn hoorrecht werd geschonden, maar dat klopt niet. Immers werd hij, midden in de Coronacrisis, bij brief (C36) van 6 juli 2020 uitgenodigd om zijn verweer

schriftelijk te laten kennen vóór 15 juli 2020.³ Hij heeft dat ook gedaan bij brief van 29 juli 2020, nadat hem uitstel werd verleend op zijn verzoek.⁴

Bijgevolg werd de heer B gehoord in zijn middelen alvorens een beslissing te nemen en is dus van een schending van zijn hoorrecht geen sprake.

IV.1. Uitsluiting van werkloosheidsuitkeringen op grond van artikel 66 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende werkloosheidsreglementering.⁵

Artikel 66 van het Werkloosheidsbesluit bepaalt:

*“Om uitkeringen te genieten moet de werkloze zijn hoofdverblijfplaats in België hebben; hij moet **bovendien effectief in België verblijven**.*

De Minister bepaalt na advies van het beheerscomité de gevallen waarin en de voorwaarden waaronder uitkeringen toegekend kunnen worden aan de werkloze die niet effectief in België verblijft.”

Artikel 39 van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991 houdende de toepassingsregelen van de werkloosheidsreglementering heeft artikel 66, tweede lid van het Werkloosheidsbesluit uitgevoerd. Het gaat, buiten het geval van de grensarbeider⁶ en de periode aangeduid bij ministeriële beslissing genomen na advies van het beheerscomité, telkens om situaties waarin de werkloze slechts voor een beperkte periode⁷ in het buitenland verblijft⁸

Voor het begrip ‘*hoofdverblijfplaats*’ verwijst artikel 27, 12° van het Werkloosheidsbesluit naar de verblijfplaats in de zin van artikel 3 van de Wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten en tot wijziging van de Wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen.⁹

De hoofdverblijfplaats wordt in artikel 3 van de Wet Bevolkingsregisters gedefinieerd als “*de plaats waar de leden van een huishouden dat uit verscheidene personen is samengesteld, gewoonlijk leven, ongeacht of die personen al dan niet door verwantschap verbonden zijn, of de plaats waar een alleenstaande gewoonlijk leeft.*”

Artikel 16 van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister bepaalt:

“§ 1. De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar.

³ Stuk 5 en 6 dossier RVA.

⁴ Stukken 7 en 8 dossier RVA.

⁵ Hierna Werkloosheidsbesluit genoemd.

⁶ Hetgeen in casu niet het geval is.

⁷ Maximaal tot 4 weken.

⁸ En dit na vermelding op de controlekaart in geval van jaarlijkse vakantie of vrijstelling door de directeur van het werkloosheidsbureau.

⁹ Hierna Wet Bevolkingsregisters genoemd.

Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden.

(...)

§ 3. Zo volstaat het ook niet dat iemand enkel de bedoeling uit om zijn hoofdverblijfplaats op een gegeven plaats te vestigen om voor het betrokken gemeentebestuur de inschrijving als hoofdverblijfplaats te rechtvaardigen.”

Uit deze bepalingen volgt dat de hoofdverblijfplaats een feitelijk gegeven is dat niet enkel bepaald wordt door de inschrijving in het Rijksregister, maar ook kan aangetoond worden door het bewijs dat de betrokkene feitelijk op een bepaalde plaats verblijft.

Tevens volgt hieruit dat de effectieve verblijfplaats kan beschouwd worden als de ononderbroken of permanente verblijfplaats in België, behoudens de uitzonderingen die artikel 39 van het ministerieel besluit opsomt en die slechts van korte duur zijn.

In casu draagt de heer B dus de bewijslast van zijn bewering dat hij op datum van zijn werkloosheidsaanvraag zijn hoofdverblijfplaats in België had én hier ook effectief verbleef. Deze bewijslast geldt niet alleen voor de heer B, maar voor elkeen die Belgische werkloosheidsuitkeringen wil ontvangen en zich in dezelfde situatie bevindt als de heer B. Van discriminatie is geen sprake. De heer B vergelijkt immers twee verschillende categorieën van mensen. De ene is een inwoner van België die aldaar is ingeschreven in het bevolkingsregister, terwijl de andere Belg (hij) dat niet is.

De heer B faalt in de op hem rustende bewijslast, want uit het Rijksregister en de onderzoeken van de gemeente, de politie en de inspectie, alsook uit het voornoemd arrest van de Raad van State blijkt dat hij geen hoofdverblijfplaats in België had en er ook niet effectief verbleef.

De arbeidsgerechten kunnen aan die onderzoeken en aan dat arrest niet tornen. Zij zijn hiervoor ratione materiae niet bevoegd. Dat geldt ook voor de door de heer B gevorderde toetsing van ‘voornoemde onderzoeken, beslissingen van administratieve overheden en arrest van de Raad van State aan artikel 159 van de Grondwet’. Bijgevolg is van rechtsweigeren geen sprake.

De arbeidsgerechten kunnen wel op basis van voormeld arrest van de Raad van State vaststellen dat de weigering van de gemeente Zemst om de heer B aldaar in te schrijven en zijn afschrijving naar het buitenland te behouden, terecht was.

Het heeft dan ook geen zin om op de argumentatie van de heer B met betrekking tot die onderzoeken, dat arrest van de Raad van State met inbegrip van de problematiek van ‘vrijheid van verkeer en verblijf’ en ‘vestiging en terugkeerrecht’ en het daarop betrekking Unierecht, alsook op de in dat kader voorgestelde prejudiciële vraagstellingen in te gaan.

Maar er is meer, de heer B toont aan de hand van de aangereikte stukken ook niet aan dat hij de facto effectief en gewoonlijk in Zemst verbleef. Rekeninguittreksels,

getuigenverklaringen, bewijzen van aankopen en verbruikgegevens van nutsvoorzieningen aldaar ontbreken immers.

Wel ontving en verstuurde de heer B via het lokaal postkantoor een aantal zendingen en kwamen er ook wat facturen op zijn naam op dat adres toe, maar dat volstaat niet om met afdoende zekerheid voor waar te kunnen aannemen dat hij alsdan effectief in Zemst verbleef.¹⁰ Dat geldt ook voor het door hem ingeroepen Belgisch autokeuringsbewijs, de BTW-aangifte alhier, het verzoek tot betaling van een ziekenfondsbijdrage, de beperkte periodes van tewerkstelling in België en zijn aanwezigheid op bemiddelingsessies alhier.¹¹

Tot slot schermt de heer B nog met zijn privacy en voert hij ook aan dat de RVA niet aantoonde dat hij in het Groothertogdom Luxemburg verbleef. Dit is echter ten onrechte want het is aan hem om te bewijzen dat hij zijn hoofdverblijfplaats in België had en daar (in Zemst) ook effectief gewoonlijk verbleef. Echter faalt hij in die bewijslast, zoals hierboven reeds werd uiteengezet.

De door hem geuite bezwaren tegen het onderzoek dat de sociale inspectie voerde op 30 januari 2020 wijzigt die vaststelling van gebrek aan afdoende bewijs niet en behoeft dan ook geen verder onderzoek.

Bijgevolg besluit het arbeidshof op grond van de hierboven besproken elementen dat de heer B niet voldeed aan artikel 66, eerste lid van het Werkloosheidsbesluit en dus geen recht had op werkloosheidsuitkeringen vanaf 26 november 2015.

De uitsluiting is dan ook terecht.

IV.2. Terugvordering van werkloosheidsuitkeringen op grond van artikel 169 van het Werkloosheidsbesluit

Artikel 169 van het Werkloosheidsbesluit bepaalt:

“Elke onrechtmatig ontvangen som dient te worden terugbetaald...”.

De RVA stelt dat de heer B ten onrechte werkloosheidsuitkeringen ontvangen heeft van 1 februari 2018 tot en met 30 september 2020 omdat hij niet voldeed aan artikel 66, eerste lid van het Werkloosheidsbesluit, en hij dus gehouden is om deze terug te betalen.

Vraag die rijst, is te weten of de beslissing tot terugvordering in overeenstemming is met artikel 17 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde.¹²

Die bepaling luidt als volgt:

“ Wanneer vastgesteld wordt dat de beslissing aangetast is door een juridische of materiële vergissing, neemt de instelling van sociale zekerheid op eigen initiatief een nieuwe beslissing die uitwerking heeft op de datum

¹⁰ Stuk 8 dossier RVA.

¹¹ Idem.

¹² Wet van 11 april 1995 tot invoering van het “handvest van de sociaal verzekerde”.

waarop de verbeterde beslissing had moeten ingaan, onverminderd de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake verjaring.

Onverminderd de toepassing van artikel 18, heeft de nieuwe beslissing, indien de vergissing aan de instelling van sociale zekerheid te wijten is, uitwerking op de eerste dag van de maand na de kennisgeving ervan, als het recht op de prestatie kleiner is dan het aanvankelijk toegekende recht.

Het vorige lid is niet van toepassing indien de sociaal verzekerde weet of moest weten, in de zin van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, dat hij geen recht heeft of meer heeft op het gehele bedrag van een prestatie.”

Welnu, uit de chronologie van de feiten blijkt dat de heer B op de C1 van 30 maart 2017 aangaf dat hij alleen woonde op de Heidestraat 109 te Zemst.¹³ Ingevolge de Regiscontrole wisten de HVW en het werkloosheidsbureau dat dit adres niet overeenstemde met de vermeldingen in het Rijksregister. Hierin stond immers te lezen dat de heer B reeds vanaf 26 november 2015 was afgevoerd. De Regiscontrole bevestigde dat *“de sociaal verzekerde¹⁴ is geradieerd, zie bijlage In beroep gegaan tegen de beslissing.”*

Als bijlagen waren o.m. gevoegd: een bewijs van afvoering uit het Rijksregister op 26 november 2016 met inschrijving in Esch-sur-Sûre (model 8), bewijs van vertrek van de heer B uit E op 24 februari 2016, een e-mail van 8 april 2016 van de dienst Burgerzaken van Zemst stellende dat de woning in Zemst niet bewoond was, een beslissing van 8 april 2016 van de ambtenaar van burgerlijke stand tot weigering van inschrijving van de heer B in Zemst (model 9) en het beroep daartegen ingesteld door de heer B op bij verzoekschrift van 4 mei 2016.¹⁵

De heer B maakte trouwens op 14 april 2017 een attest van het door hem ingestelde beroep tegen de weigering van inschrijving in de gemeente Zemst over aan de HVW.¹⁶ Echter bleven de RVA en de HVW maar vragen achter het attest van inschrijving in de gemeente Zemst, waarop de heer B op 22 juli 2017 antwoordde: *“Mijn domicilie aanvraag van 25 feb 2016 is nog steeds lopende voor de FOD binnenlandse zaken. Hierdoor wordt ik aanzien als niet-rijksinwoner.”¹⁷*

Op 20 september 2017 lichtte de heer B nogmaals toe:

“Aangaande domicilie:

- 1) de gemeente Zemst weigerde mij in te schrijven in de bevolkingsregisters, bij mijn terugkeer uit het buitenland.*
- 2) beroep werd ingesteld bij de FOD binnenlandse zaken. In die procedure word ik gehoord op 25 september 2017 (zie bijlage 4)”¹⁸*

Hij voegde hieraan een brief van 5 september 2017 van de Fod Binnenlandse Zaken inzake de niet-heropening toe.¹⁹

¹³ Stuk 1 dossier RVA.

¹⁴ Zijnde de heer B.

¹⁵ Stukken 6 en volgende van het stukkenbundel van de RVA in de zaak bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel gekend onder AR. nr. 18/160/A, maar ook in deze zaak neergelegd onder stuk 12 van het rechtsplegingsdossier

¹⁶ Idem.

¹⁷ Idem.

¹⁸ Idem.

¹⁹ Idem.

Bijgevolg was de problematiek van het gebrek aan hoofdverblijfplaats in België wel degelijk gekend, maar desalniettemin keerde de RVA toch werkloosheidsuitkeringen uit aan de heer B vanaf 1 februari 2018.

Dit was in strijd met artikel 66, eerste lid van het Werkloosheidsbesluit. Minstens had de RVA op dat moment de problematiek van gebrek aan hoofdplaats in België moeten onderzoeken²⁰ en hiermee niet mogen wachten tot in 2020²¹ en later.

Door aan de heer B ondertussen toch vanaf 1 februari 2018 werkloosheidsuitkeringen uit te keren, terwijl de RVA wist dat de heer B niet voldeed aan artikel 66, eerste lid voornoemd, en door vervolgens die werkloosheidsuitkeringen terug te vorderen om dezelfde reden, is de terugvorderingsbeslissing behept met een juridische vergissing in de zin van artikel 17 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde.

De RVA benadrukt nog dat de heer B wist of hoorde te weten dat hij geen recht had op werkloosheidsuitkeringen, zodat artikel 17 voornoemd niet speelt²², maar het arbeidshof volgt die stelling niet. Immers was de heer B, die de weigering van inschrijving in de gemeente Zemst op verschillende niveaus²³ aanvocht, van meet af aan transparant over die problematiek van inschrijving en informeerde hij hierover ook op afdoende wijze. Hij kon er dan ook van uitgaan dat de HVW en de RVA kennis hadden van deze problematiek toen de RVA besliste om hem toch werkloosheidsuitkeringen uit te keren vanaf 1 februari 2018 en nadien vanaf 16 april 2019.

Daar krachtens artikel 17 voornoemd de nieuwe beslissing uitwerking heeft op de eerste dag na de kennisgeving wordt de terugvordering van werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 1 februari 2018 tot en met 30 september 2020 ongedaan gemaakt. Bijgevolg is het niet dienend meer om de ingeroepen verjaring van de terugvordering en de beperking of herleiding ervan verder te onderzoeken en wordt ook de bijkomende vordering van de heer B tot betaling van 10.000 euro wegens foutief begroot terug te vorderen bedrag buiten beschouwing gelaten.

Ten overvloede is er ook geen enkele reden om in te gaan op de vordering van de heer B om de RVA te veroordelen tot terugbetaling van 30.092,32 euro, te vermeerderen met intresten.

IV.3. Uitsluiting van werkloosheidsuitkeringen op grond van artikel 153 van het Werkloosheidsbesluit

Artikel 153, 1° van het Werkloosheidsbesluit bepaalt:

“De werkloze kan van de uitkeringen uitgesloten worden gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 13 weken indien hij onverschuldigde uitkeringen heeft of kan ontvangen doordat hij een onjuiste of onvolledige verklaring heeft afgelegd.”

²⁰ In toepassing van de artikelen 139 en 140 van het Werkloosheidsbesluit.

²¹ Stuk 3 dossier RVA.

²² Stuk 30 rechtsplegingsdossier.

²³ Bij de gemeente Zemst, de Fod Binnenlandse Zaken en Raad van State.

De heer B gaf op de C1 in maart 2017 aan dat hij in Zemst woonde op de Heidestraat 109, maar liet daarop volgend ook weten dat de gemeente hem daar niet wilde inschrijven en dat hij die weigering aanvocht.

Regiscontrole bevestigde dat er inderdaad een verschil was tussen het door de heer B opgegeven adres en dat van het Rijksregister.

Echter had de Raad van State op dat ogenblik nog geen uitspraak gedaan over het beroep van de heer B tegen de weigering om hem in Zemst in te schrijven. Bijgevolg kan niet met afdoende zekerheid vastgesteld worden dat de heer B aldan een onjuiste en onvolledige verklaring had afgelegd, zodat die uitsluiting van werkloosheidsuitkeringen van 6 weken vanaf 19 oktober 2020 onterecht werd opgelegd, en dus vernietigd wordt.

IV.4. Overige vorderingen

De heer B vordert nog de betaling van 1.250 euro, verhoogd naar 150.000 euro wegens rechtsmisbruik.

Onder rechtsmisbruik wordt verstaan, de uitoefening van het recht op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en bezorgd persoon.

Welnu, de heer B toont niet aan in welke mate de RVA misbruik heeft gemaakt van zijn recht om op te komen voor zijn eigen belang/recht. Het feit dat de terugvordering ongedaan werd gemaakt, is het gevolg van de toepassing van artikel 17 van het Handvest van de Sociale Verzekerde, maar houdt niet het bewijs in dat de RVA zich schuldig heeft gemaakt aan rechtsmisbruik.

Voorts roept de heer B in dat de RVA geen exaequatur had voorzien, maar ook dat maakt geen rechtsmisbruik uit in hoofde van de RVA. Immers is dat enkel maar aan de orde bij de tenuitvoerlegging van vonnissen, maar daarvan was in casu geen sprake.

Bijgevolg wordt de gevorderde vergoeding wegens rechtsmisbruik, waarvan overigens niet gestaafd wordt waarom deze verhoogd werd naar 150.000 euro, afgewezen.

Voorts vordert de heer B de betaling van 45.000 euro wegens miskennis van zijn subjectief, fundamenteel en persoonlijk EU-recht. Meer in het bijzonder verwijt de heer B dat de RVA zijn wil/recht om zich in Zemst in te schrijven, miskent.

Echter is het de Raad van State die bij arrest van 23 februari 2021 beslist heeft dat de weigering om de heer B in Zemst in te schrijven en zijn afschrijving naar het buitenland te behouden terecht was. De RVA kan daar niet aan tornen. Bijgevolg wordt ook dat vorderingsonderdeel afgewezen.

Tot slot vordert de heer B de vernietiging van de besluiten van de gemeente Zemst en van de Fod Binnenlandse Zaken, alsook van het arrest van de Raad van State, maar hiervoor is de arbeidsrechtbank ratione materiae niet bevoegd.

V. De beslissing van het arbeidshof

Het arbeidshof verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

Het arbeidshof bevestigt het vonnis van 17 januari 2022 van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel enkel voor wat betreft de erin uitgesproken samenvoeging, ontvankelijkheid van de vordering, bevestiging van de uitsluiting van werkloosheidsuitkeringen vanaf 26 november 2015 en veroordeling tot de kosten van het geding.

Het arbeidshof vernietigt het vonnis van 17 januari 2022 van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel voor het overige.

Het arbeidshof spreekt opnieuw recht en vernietigt de in de administratieve beslissing van 16 oktober 2020 opgelegde terugvordering van werkloosheidsuitkeringen en uitsluitingssanctie van 6 weken, maar wijst de overige vorderingen af.

Het arbeidshof veroordeelt de RVA tot betaling van de kosten van het hoger beroep van de heer B, maar laat deze onvereffend omdat de heer B niet vertegenwoordigd was door een advocaat.

Dit arrest wordt gewezen en ondertekend door :

S R, kamervoorzitter m.o.

L P, raadsheer in sociale zaken, werkgever

E D, raadsheer in sociale zaken, werknemer-bediende

Bijgestaan door D VAN DEN B, griffier

D VAN DEN B L P E D S R

en uitgesproken op de openbare zitting van 25 april 2024 van de zevende kamer waar aanwezig waren :

S R, kamervoorzitter m.o.

D VAN DEN B, griffier

D VAN DEN B S R